

Bogomir Pregelj:

Rusalka

7. Solnce! Solnce!

Rusalka je globoko vzdihnila in odprla oči. Mežikaje je pogledala v luč. »Moj dobri Krvavec, samo da sem spet pri tebi,« je zašepetala in trudno vzdignila roke. Kanalar Peter se je zravnal,

tuji glas, se je strmo vseda in blodno pogledala okrog sebe. Še vedno je v podzemlju. Samo zdelo se ji je, da je prispela nazaj h Krvavcu. Brhiva oljenka se rumeno dimi kraj nje. Nad njo se sklanja tuj mož. Ves je oblečen v črno,

ker ga je že bolet križ, ko je tako dolgo klečal sključen nad nezavestno Rusalko. Dobrodušno se je nasmehnil in dejal: »Krvavec sicer nisem, dobro je pa le, da sem te še pravi čas potegnul iz reke. Utonila bi.« Ko je slišala Rusalka

oijnato se svetlečo obleko, s širokim klobukom si je pokril glavo kakor s šlemom. Da ima proste roke, je položil na tla kaveljčasto kopje. Z bežnim pogledom se je ozrla Rusalka na obleko. Polno odprte oči je uprla v trčeve. Iz širo-

kih črnih zenic so se odprli kakor žarki zlati prameni in se razpletli v rjavi kolobar, kakor da rosi pomladno solnce na pusto mrtvo zemljo. »Dobre oči ima«, je velela Rusalka. »Kdo si?« je vprašala. »Kanalar Peter sem,« je odvrnil tujec. »Kaj pa počneš tu v kanalih?« — »Reko sem iskrala, da bi me nesla domov,« je sklonfla glavo Rusalka. »Kako si vendar nepripravna. Tu doli so samo podgane, smrad in mi kanalarji,« se je čudil Peter. Zatem je pa skrbljivo vprašal: »Ali moreš hoditi, precej vode si popila.« Pijano je vstala Rusalka. Negotovo se je prestopila. Tiho se je nasmehnila: »Počasi bo že šlo.« Peter si je zataknil leščerbo za pas. Pobrál je palico z ostjo. S prosto roko je podprl in lahko vodil Rusalko. Tolažeče jo je bodril: »Samo malo potrpi, da bova prišla na čisti zrak, potem bo pa slabost kar sama prešla. Saj vem, kako je še mene dušilo, ko sem prišel prvič sem dol. Pa tebe ne bi, ko si nežna, kakor kaka kraljična.« Rusalka je nagnila glavo na njegovo ramo in se težko opirala na njegovo roko. Kako dolga je pot. Novi in novi hodniki zdehajo črno v medli leščerbini luči. Le napol čuje, kar ji pripoveduje Peter: »Danes je že prepozno, da bi te peljal, kjer si doma. Pa še prehladila bi se, ko si tako mokra kakor miš. Najbolje bo, ako se v moji sobi prespiš, saj je itak prazna, ker imam danes nočno službo. Jutri boš pa lepo šla, kamor si namenjena. Kajne, tako bo najbolj prav.« Rusalka je preveč trudna, da bi mogla misliti. Samo topo prikima. Spala bo, to razume. Naj jo vodi človek z dobrimi očmi, kamor hoče...

Bela luč je zapekla Rusalko skozi zaprte trepalnice. Pogledala je. Ravno po obrazu ji pleše solnčni žarek. Torej ni bila sanja, ko se ji je zdelo, da jo je odnesla reka v njen dom h Krvavcu. Rešena je mesta, saj spet sije solnce. Stegnila je roke, kakor bi hotela vjeti solnčni žarek. Potem se je ozrla. Ozka soba s poševnim stropom. Vanj je vrezano okno. Skozenj lije solnce. Tuja je soba. Pa kaj ji to mar. Iz mesta jo je nesla reka. V solnce. Z obema nogama je hkrati skočila iz postelje in stekla k oknu. Do kraja ga je odprla. Rdeča streha se je nagibala pod njim. Pa ni bila visoka. Saj so se nanjo naslonile zelene veje. Okrog in okrog so sedle nizke hiše z rdečimi veselimi strehami. O, od tu bo Rusalka lahko našla pot domov. Tu je solnce, zato ne more biti daleč do tolmuna v polju.

Nikdar ni kanalár Peter tako težko čakal, da bo končal ših. Vsak čas je

pogledal na debelo jekleno uro in kar malomarno je hitel s pregledovanjem odduškov in jezov. Končana je služba. Z dolgimi koraki hiti po še praznih cestah v predmestje, kjer ima podstrešno stanovanje. Kako grdo škripljejo vrata. Sezul si je čevlje, da ne bi ropotal. V ognjišču tiho žubori plamen. Na mizo je postavil veliko porcelanasto čašo. Zlat rob ima in prelepo sliko, kako sedi ob potoku mlada gospodična s svedrastimi lasmi. V roki pa drži kresnico in trga z nje cvetne liste: »Rad me ima. Iz srca. Boleče. Malo. Prav nič...« Nekdaj je imela čaša tudi ročaj. Pa se je odkrhnil. Danes je Petru neprijetno, ker ima oškrbljeno čašo. Dišeče se je zapenilo vroče mleko. Dvignil je Peter čašo z vročim mlekom, pod pazduho je stisnil rogljiček in potrkal na sobina vrata: »Ali si se že zbudila? Malo zajtrka ti gotovo ne bi škodilo.« — »Vstopite!« je dejala Rusalka. Sredi sobe je stala. Nalahno se je oprla z levico ob mizo in gleda s široko odprtimi očmi Petra, ki je motovilasto odprl vrata in nese krčevito previdno v dlani čašo vročega mleka. »Tukaj imaš malo mleka, da se boš pogrela,« je dejal in postavil čašo na mizo, zraven je položil rogljiček, katerega je s kocolcem popolnoma zmečkal. Skrbno je pogladil prt in pozval: »Prosim!« Tiho je dejal sladek glas kraj njega: »Kako ste prijazni in dobri z mano. Kaj naj vam dam zato.« Petrove oči so se vjele v zlati soj, s katerim je pokríl solnčni žarek Rusalkino glavo. Saj je kraljična pri meni, je pomislil. Znova je vprašala Rusalka: »Kaj naj vam dam za dobroto?« V težkem valu je zalila kri Petrov obraz: »Dajte mi rožo, kraljična, z vaših prsi za spomin, ko se boste vrnili v kraljeve dvore.« Krčevito je oklenila Rusalka cvet, ki je temno gorel v solnčnem prhu. Stisnila je ustne. Ne, je hotela odkimati. Svojeja srca ne dam. Ključ mi je za tolmun, za srečo, do katere sem našla pot nazaj. Pogledala je Petra. Težke trde roke so trudno visele. Upogibanje v kloakah mu je zgrbilo hrbet. Ostre črte je zajedla samota v njegov obraz. Oči pa so ostale sredi teme čiste. Vanje se je zagledala Rusalka. Saj so dva solnca, ki v polje sijeta. V rjavo polje. Sredi njega je tolmun. Ves črn in temen. Na dnu pa se zlato svetlikajo strehe Krvavčeve palače. Rusalka, kaj še iščeš poti do tolmuna? S tenkimi prsti je odpela cvet in ga ponudila. Široke dlani so se nežno zgrnile krog njega. Rusalka je vedela, te roke ne bodo vrgle rože v smeti. »Ali naj vas vodim v kraljeve dvore, kraljična?« Trpko je odvrnila Rusalka: »Dvori niso meni od-

prti.« — »Pa kam hočete? — »Ne vem.«
— Nerodno menca Peter. Še močneje je
zardel. Jeclja: »Pa kaj, ako bi hoteli
ostati pri meni?« Višnjeve oči so se vpr-
le vanj. Uporno vprašujejo: »Pa kaj mi
boš dal zato?« Hripavo vriska: »Svoje
srce!« Rdeča roža se je razcvela. Dišeče
kaplja njen vonj. V Rusalkinih prsih
spet živo utripa. Od solz hrapav glas
vprašuje: »Pa kako ti je ime?« Sladko-
trudno odgovarja: »Rusalka!« Peter
poje: »Kraljična Rusalka — moja kra-
ljična!« Dalje prihodnjič.

Srpski pesnik Guido Tartaglia

Guido Tartaglia živi v Beogradu in
piše med drugim tudi za mladino pesmi
in povestice. Izšlo je že več njegovih
knjig pesmi in proze. Nekatere teh so
izšle že v drugi izdaji. Zanima se tudi
za slovensko mladinsko literaturo, pre-
vedel je več slovenskih mladinskih pes-
mic in povestic in jih izdal v posebni
zbirki: »Brača sa Drave«. V tej knjigi
so zastopani skoro vsi naši sodobni mla-
dinski pesniki in pisatelji. Ta knjiga je
tudi ilustrirana, risbe so od Vladimirja
Filakovaca. — »Mlado Jutro« prinaša
danes par njegovih pesmic v prevodu,
da se tudi Jutrovčki seznanijo z njim.

Guido Tartaglia:

V gori

V gori zeleni, zeleni,
v gori so štirje jeleni.

»Kam pa bežite, jeleni,
kaj pa drvite tja v les?

Bežite pred puškino cevko?
podi morda lovski vas pes?«

»»Drvimo, letimo, bežimo,
da skrijemo pravi se čas,
ker slišali, mali tovariš,
mi lovskega roga smo glas.««

»Nikar ne bežite, jeleni,
saj nihče vas zdaj ne lovi,
včeraj ta rog sem jaz našel,
ko klasje na polju sem bral,
pa nanj sem si malo zatrobil,
za kratek čas z njim se igral.«

Prevedla Utva.

Resnična zgodba iz živalskega sveta

Ameriški naravoslovec Rutledge pri-
poveduje naslednjo zgodbo:

»Ni mi zadostovalo, da sem poslušal
ptice oponašalke, ki so prepevale v ce-
drovcih države Karoline; kot deček sem
nekoč sklenil, da si ujamem mladiča ter
ga zaprem v kletko, kjer bo prepeval
samo meni. In tako sem tudi storil.

Naslednji dan sem opazil, kako je pri-
letela k njemu njegova mati s hrano v
kljunu. To mi je bilo po volji, zakaj star-
ka je gotovo bolj od mene vedela, ka-
ko je treba streči mladiču in kaj mu
prijga. Dan po tem je bil moj mali jetnik
mrtev... Ko sem o tem pripovedoval
znamenitemu ornitologu Arturju Way-
nu, je dejal: »Dogaja se, da ptica opo-
našalka umori svojega ujetega mladiča
s tem, da mu prinese strupenih jagod.
Rajši ga vidi mrtvega kakor ujetega!«

Od tistih dob sem bil za vse življenje
ozdravljen strasti, da bi svobodne živali
zapiral v kletke!«

Plevelj Viktor:

Dve belokrajinski

1.

Nekoč sta dva tatova nakradla orehov.
Ponoči sta šla na vaško pokopališče in
sedla pod cerkveni zvonik. Eden je pod
zvonikom zakuril ogenj in tri orehe, dru-
gi je pa šel krast ovco, da bi jo spekla
za večerjo. Zjutraj ob štirih je šel mež-

nar klenkat, pa se je ognja pod zvoni-
kom močno prestrašil. Tekel je po žup-
nika, rekoč, da na pokopališču straši in

gotovo kaka duša trpi, ker ne najde miru. Župniku je tudi malo strah zlezel v kosti, pa se je izgovarjal, da ne more tja, ker ga noge bole. Pa to mu ni nič pomagalo, ker si ga je mežnar naprtil na hrbet in ga zanesel proti cerkvi. Tat pri ognju ju je zagledal že od daleč in je mislil, da oni drugi nese ukradenega ovna, pa je zaklical: »Le nesi ga, nesi, ga bomo spekli!« Tedaj pa je dobil župnik na mah zdrave noge, skočil z mežnarjevega hrbta in jo na vso sapo udrl proti župnišču, mežnar pa za njim. Tat pa, misleč, da je tovarišu utekla ovca, steče še sam za njima, da bi pomagal loviti ovna.

2.

Nesel je kmet v torbici devet siröv na trg. Sreča ga drugi in ga vpraša: »Kaj pa imaš v torbici?« »Sire«, mu odvrne oni, pa še pristavi: »Če pogodiš, koliko jih je notri pa ti dam vseh devet!« I menda jih je devet«, odvrne drugi. »Glej ga no, kdo ti je pa to povedal!« se za-

čudi oni s siri. »Ej, sam ti vendar; saj si mi pravkar rekel, da mi daš vseh devet, če pogodim, koliko jih je! Zdad sem pogodil in mi daj sire!

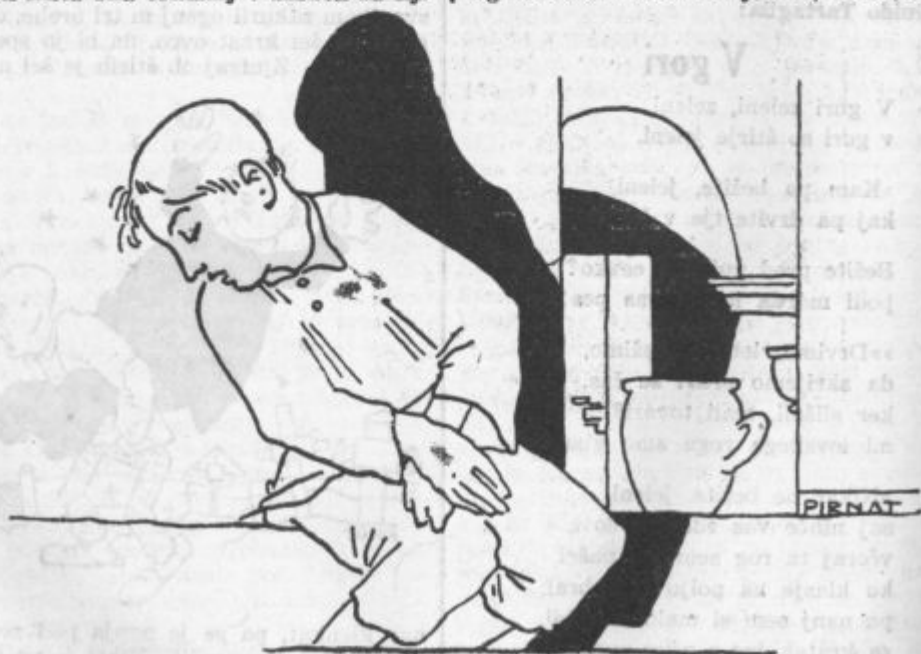

In oni mu jih je res dal, ker je hotel ostati mož beseda!

Kako je Jožko prenočil na Rožniku

Vročega popoldneva se dogovori trojica paglavcev, da jo mahnejo v Rožnik nabirat sladkih borovnic. Bilo je nenavadno vroče in soparno, zato se jim je zahotelo hlada in sence. France in Tone sta brez skrbi odšla z doma, ne da bi komu kaj povedala; tako vsaj oče in mati nista bila tolikanj v skrbeh za nji-

ju. Oče je moral na delo, pa je vso skrb prepustil materi, ta je pa imela dosti opravka z mlajšimi otroki. Ali za Joška je bila zadeva nekoliko težja. Vedoč, da ga mamica ne bo pustila samega s tovariši, se tiho splazi v kuhinjo, prav oprezno vzame lonec z mize in neopažen izgine skozi vrata. Bil je bos, brez šul-

njiča in pokrivala. Srečno je prišel do tovarišev, ki sta ga čakala za drugim vogalom hiše. Kmalu so izginili, ne da bi jih bil kdo oviral. Tone je vedel za kraj, kjer bi se dalo največ dobiti. Zvabil je tovariša za seboj in res so jo dobro pogodili. Prav pridno so polnili svoje lončke in se kosali, kateri se bo vrnil bogatejši domov. Joško se je začel pomikati više v hrib in se tako nevedoma oddaljil od tovarišev. Misleč, da niso daleč drug od drugega, da jih loči le gosto drevje, je brezskrbno nadaljeval svoje delo v nadi, da potolaži mamico s svojim loncem sladkih jagod, če bi ga hotela oštevati ali pa celo kaznovati. Zdajci pa močno zagrmí. Joško se malce prestraši in gleda za tovarišema; ker ne vidi nobenega, ju začne klicati po imenih, a tovariša se ne oglasita. Joško kliče in kliče — vse zaman. Groza ga je, sam je. Temnilo se je v gozdu čedalje bolj, in že so padale prve debele kaplje.

Že je hotel zbežati, ko mu je prišel na misel lonec, do vrha napolnjen s sladkimi jagodami, dobiček vsega popoldneva. Urno ga vzame, malo še steče navkreber in že je pri cerkvi. Na veliko srečo je bila cerkev odprta. Ulije se ploha, Joško smukne s svojim zakladom v cerkev, se stisne v neki kotiček, lonček postavi poleg sebe in čaka, da bi nehala deževati, češ, potem se vrne domov. Skrbelo ga je, kaj bo, ko je brez mamičinega dovoljenja ušel z doma in v kakih skrbeh bo mamica, če se kmalu ne vrne. Prekožno kesanje! Nikoli več ne pojdem nikamor brez maminega dovoljenja, tako je sklenil Joško v svojem srcu. V cerkvi je bilo še nekaj oseb, ki jih je bila tudi prehitela nevihta. Tudi ti so morali z Joškom vred čakati, da se zvedri. Deževalo je dolgo in močno, zrak je postajal čedalje hladnejši. Joška je jelo tresči od mraza, saj je bil brez tople obleke in bos. Stisnil se je še bolj, da bi mu bilo topleje. Premaga! ga je spanec in ga kmalu sladko zazibal. Dež je ponehal, ljudje so se polagoma razšli, Joško pa je kar naprej sladko spal. Cerkovnik ga ni opazil, ko je prišel zaklepat cerkvena vrata. Drugo jutro, ko je posijalo solnce in s svojimi žarki pobožalo Joškovo čelo, se je prebudil. Zagledal je poleg sebe lonec, napolnjen z jagodami, in se spomnil, da je močno deževalo, da je hotel počakati v cerkvi in da je v tem zaspal. Začutil je glad in zeblo ga je, čeprav je solnce že prijazno razsvetljevalo božji hram. In zdajci zarožlja ključ v ključavnici. Joško se prestraši: kaj bo pa zdaj? Vrata se odpro. Cerkovnik vstopi; ne da bi opazil Joška, gre v zakristijo pripravljat za sv.

mašo. Med tem smukne Joško s svojim zakladom iz cerkve ter jo ubere naravnost proti domu. Ta dogodek je Joška izmodril, da ni šel nikamor več brez materinega dovoljenja in še danes je iz srca hvaležen mami, da mu je prizanesla zaslužen kaznen.

Guido Tartaglia:

Okopanec

Ta ciganeček
neopraneček,
mali pastir Miče,
danes se je kopat šel,
v vodico čisto,
v vodico bistro
gorskega potoka.

Ko iz vode je prišel,
bil je čist in bel;
toda potok, jojmene,
ves je počrnel.

Prevedla Utva,

Guido Tartaglia:

Opanke

Tista dva opanka,
prinesli smo za Janka
če sta pa premajhna
za njegove noge,
ju dobi pač Stanka.

Sestrica, ta mala,
komaj ju že čaka;
hitro bo pritekla
in veselo rekla:
»Meni sta pa čisto prav,
sam Bog ju je dal!«

Prevedla Utva.

Guido Tartaglia:

Crtač

Mali bata crta,
pilice i plovke —
crta bez prestanka
i lomi olovke.

Toliko pilica,
plovke i plovana
ne bi mogli pojesti
za godinu dana.

JUTROVČKI PIŠEJO

Zebra in polž. Nekoč sta se srečala zebra in polž. Zebra je počasi lezla proti gozdu, med tem ko je polž počival ob studencu. »Tako sem že trudna«, je vzdihnila zebra, »dragi polžek, ali mi ne bi hotel pomagati?« — Polž je hitro vstal in prijazno odvrnil: »Zakaj pa ne, draga zebra, prav rad te posadim na svojo hišico in te odnesem v gozd!« Kakor je rekel, tako je storil. Hitro je sedla zebra polžu na hišico, in polž jo je urnih nog ubral v gozd. Kakor bi trenil, sta bila pri zebrinem domu, kjer ju je prijazno sprejel zebrin mož. »Hitro si se vrnila, draga ženka, nu, saj ni čudo, ko te je nesel polž, najboljši tekač v naši deželi!« Tako je govoril zebrin mož in v zahvalo podaril polžu zavitek dobrih čokoladnih bonbončkov, ki jih polži tako radi jedo.

Ivan Detela, uč. V. razr.
v Celju, Gaberje

Dragi stric Matic! Tvoj novi natečaj mi je zelo všeč! Napisala ti bom nemo-gočo zgodbico o svoji porcelanasti pužiki. Za božič sem dobila lepo porcelanasto pužiko, ki ima lepe temnorjave lase. Ondan sem ji postrigla lase na balin, in glje čudo! — drugi dan je imela pužika spet prav tako dolge lase kakor prejšnji dan. Hitro sem vzela škarje v roke in ji spet ostrigla lase na balin — pa tudi to pot so ji čez noč zrastle novi lasje. Zdaj, dragi stric Matic, strižem svoji pužiki vsak dan iznova lase, ki ji zmerom čez noč spet zrastejo, in z odstriženimi lasmi je dala māmica natlačiti vse naše žimnice, in še sosedom smo jih dajali in tudi tebi jih pošljem, če hočeš. Prav lepo Te pozdravlja

Zorica Mejač, uč. IV. razr.
Sv. Peter v Savinjski dolini.

Dragi stric Matic!

V deželi Narobesvet je bilo nekega dne polet', sneg je pravkar naletaval, in Tonček je po zraku plaval. Pa je gledal doli na zemljo in videl strašno je nesrečo: riba z brega je v vodo omahnila, reva je gotovo utonila... In glej, že spet nove nesreče: kaj vidi tamkaj, kaj naj reče? Ovca leva je brcnila, vse kosti mu polomila! A Tonček je truden in kmalu zaspi, vendar ga vetrček spet prebudi,

in je še dalje potoval in novih vesti mi je poslal. Vmes je bila tudi ona, da muha je napadla slona in komarju počkve podkovala in ga h stricu Maticu v Ljubljano poslala. A komar se je še pri meni ustavil, saj Ti bo gotovo sam že pravil. Moje naročilo: da se Ti srčno zahvalim za poslanc knjigo!

Francka Tavčar, učenka III. razreda
meščanske šole na Jesenicah.

Nemogoča zgodbica. Ko sem bil majhen, sem imel velikega sina. Ta sin me je poslal krave past. Ko je nastopil mrak, sem hotel gnati krave domov. Toda ena krava je manjkala. Vedel sem, če pridem brez krave domov, me bo sin oštel. Kaj sem hotel; napotil sem se iskat izgubljeno kravo. Pa pridem do votlega drevesa. v njem je bilo veliko pečenih prepelic. Jaz si mislim: »Krava me bo že počakala, lačen sem, in prepelice tako prijetno dišijo.« Grem v drevo in se najem prepelic in hočem ven iz drevesa. Toda joj, zredil sem se bil in nisem mogel iz drevesa. Pa se domišlim nekaj pametnega. Tečem domov po sekuro, si napravim večjo luknjo, grem ven in nadaljujem iskanje. Ko grem tako svojo pot, zaslišim lepo petje. Pogledam, kdo poje, pa zagledam kravo, ki si je na drevesu delala gnezdo in pela. Jaz posekam drevo, in krava pade na tla. Prijel sem jo za roge in jo odpeljal domov. Ta moja pot do doma je pa trajala toliko časa, da je senca nihala naše stenske ure naredila luknjo v zid.

Jože Reisner, dijak I.b razreda klasične gimnazije v Ljubljani, Gorupova ul. 12.

Muha in slon. Nekega deževnega dne sta pridirjala pod praprot slon in muha. Ker je bila muha lačna, je požrla slona. Postala je pa žejna in šla pit. Z vodo je pa popila tudi ribe. Nato je zletela in sedla baš v kapljico vode, kjer je žalostno utonila.

Anton Gole, učenec, Grosuplje št. 17.

Dragi stric Matic! Srčno se Ti zahvaljujem za prelepo darilo, ki sem ga z največjim veseljem sprejela. Ohranila ga bom za hvaležen spomin in se Ti še enkrat najiskrenejše zahvalim z lepimi pozdravi

Erbežnik Dragomira, V. razred, Laznica
pošta Limbuš pri Mariboru.

Kako je postal Pobac bogat mož. Nekoč je živel majhen deček, ki ni imel na vsem svetu nikogar, ki bi se zanj pobrigal. Siromaček je hotel iti v Ameriko, da bi tam poizkusil svojo srečo. In res! Nekega dne se je vkrcal v ladjo in odpotoval v Ameriko, kjer se je seznanil z mladim Indijancem. Indijanec je imel Pobaca tako rad, da mu je zaupal veliko skrivnost. »Veš, mi Indijanci se po večini hranimo s solato. Solato pa napravimo iz ptičjega perja, ki ga poprej namočimo v kis.« Pobac je hotel nabirati ptičje perje in ga namakati v kis. Perje se je takoj izpremenilo v solato, ki jo je potem Pobac na trgu prodajal. Tako je zaslužil mnogo denarja in postal je najbogatejši človek Amerike.

Janko Brglez, učenec V. razreda v Celju

Zgodba o človeku z dolgimi nogami

Živel je človek, ki je imel strašno dolge noge. Bival je v Sibiriji v polževi hiši. Nekoč se navali na hišo velika množina rib in so ga prepodile iz njegove hiše. Človek z dolgimi kraki jo je popihal čez hribe in dolžine in pritekkel v deželo kratkonogov. Ravno takrat so imeli kratkonogi velike vojaške vaje, ker so jim bili divji polži napovedali boj na življenje in smrt. Tudi dolgokrak je pristopil k kratkonogom in je vadil noge vsak dan od zore do mraka. Ko je nekega dne hotel skočiti na goro, je zagledal divje polže. Ker je pa dolgokrak zelo pogumen, jo je hitro popihal nazaj, da bi bil kmalu noge izgubil.

Ravno so hoteli kratkonogi oditi na boj na polže, ko jima prilomasti naproti dolgokrak. Ker je pa dolgokrak strašno sopihal in so kratkonogi mislili, da so že polži prilomastili, so se od velikega poguma vrgli na tla, da jih polži ne bi pojedli; zato jih je dolgokrak v svojem velikem zaletu zgrešil in prilomastil v divjo deželo smrdokavrov. Tudi teh se je dolgokrak zbal in jo popihal nazaj, ker se ni mogel hitro obrniti, so ga počasni smrdokavri ujeli in zvezali. Smrdokavri so mesojedi in so ga mislili drugi dan pojesti. Zaprli so ga v mišjo kletko in mu dali dovolj jesti, da bi bil bolj debel. Toda kletka, ki je bila zelo velika, ga je tiščala; zato se je pretegnil in kletka se je razletela.

Ko so drugo jutro prišli smrdokavri do kletke, je bila prazna. Ko so se ozirali, so videli dolgokraka za devetimi gorami, ki jim je kazal fige. Hitro so tekli za njim, a ga niso ujeli. In tako še zdaj tava po Sibiriji, če ni že umrl.

Leskovšek Rudolf, Ježica pri Ljubljani.

Iz davnih časov

V naši prijazni Zadrebški dolini je bila svoje dni še mnogo višja gora od Gran Sassa; imenovali so jo Menina.

To je bilo najbrž pred tihikimi leti, kolikor je zvezd na nebu. Vrhu gore je stal grozno visok enonadstropen nebatičnik, v njem je pa stanoval imeniten mož, ki ga je vse spoštovalo, tako mi je namreč pripovedovala moja praprammica.

Ta mož je živel v mladosti kot oglar v velikem mestu, ko pa se je naveličal mirnega in tihega velikomestnega življenja, si je zaželel več zabave in se preselil na Menino.

Cprav je bil sam, je bil vendar zelo gostobeseden in zabaven. Ukvarjal se je največ z ribolovom na morske prašiče. Oblačil se je zelo imenitno. Obleka mu je bila vsa iz žabje volne, kapa iz dragocene ježeve kozuhovine, čevlji pa iz samih polževih kož.

Hranil se je največ s ptičjim mlekom in z jajci divjega petelina. Slaščic ni ljubil, pač pa je rad lizal saharin in med ter jedel žgance, cmoke in kruh. Kruh je pekel iz zlahtne ljulične moke, ki jo je sam prideloval. V mlin je nosil baje na Rogatec, ker je bil takrat vrhu Rogatca prvovrsten mlin na vodni pogon. Spotoma se je pa baje zmerom oglašil pri cesarju Francu Jožefu I. na Dunaju, ker sta bila velika prijatelja. Nekoč ga je pa zadela nesreča: iz jajca divjega petelina se je zvalil nekje na Rogatcu grozen zmaj. Ko je zletel iz jajca, je letelo za njim strašno neurje, valile so se peči, ruvala drevesa, bliskalo in grmelo je tako dolgo, da je podlegel zmaj, z njim vred pa tudi ta odlični mož. Da se je izlegel nazaj, se je baje v starih časih dostikrat zgodilo, no, danes pa tega hvala Bogu ni več, saj tudi biti ne more, ker divji petelini v današnjih časih ne nesejo več jajc. V mnogih letih se pač marsikaj predrugači, saj tudi krave dandanes nimajo več toliko mleka kakor nekdanj, ko so molzli v izpraznjena jezera in posnemali mleko s čolni. Vse mine, tako se je najbrž odbil tudi vrh Menine, zakaj ta stoji sicer še danes ta dan, ali ne več tako visoka. Pa ne da bi kak nejeveren Tomaž mogoče mislil, da je vse to zlagano ali izmišljeno; to je povsem resnično, zakaj dandanes je vse mogoče, saj pravijo da bodo začeli drugo leto graditi celo zrakoplovno cesto na Mars.

Remic Vera, učenka II. m. r., Maribor, sedaj doma na počitnicah v Bočni pri Gornjem gradu.

Danilo Gorinšek:

Ob sklepu

Ko je delo dokončano,
ej, to je užitek,
pridno vsi smo se učili,
čaka nas počitek.

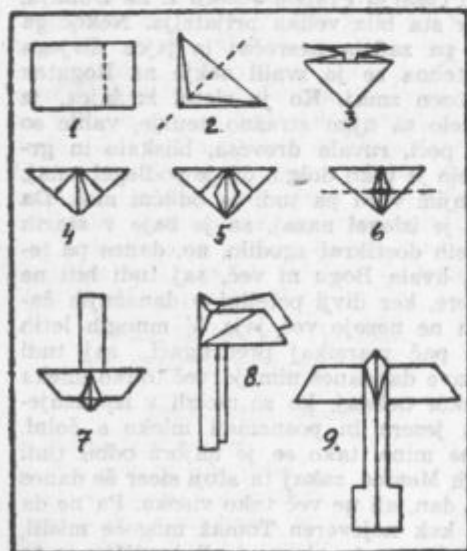
Sredi travnikov in gozdov,
sredi vrta, polja
zlata zdaj prostost nas čaka,
vselej dobra volja.

Zdravja iz prepornih kupic
bomo se napili,
da za novo delo zopet
čvrsti bomo, čili.

Za spretnne roke

Letalo

Iz pole papirja si lahko naredite letalo.
Za krila vam bo služil kvadratasti del,
za rep pa pravokotni (slika 1.).

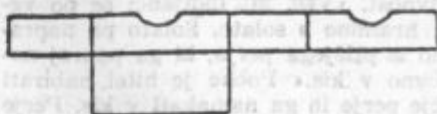
Kako je treba zganiti papir, vam kažejo nadaljne slike; z njih pomočjo vam ne bo težko dovršiti letala.

Ako spustite takšno letalo z zvišnega mesta, bo v krogih letelo na zemljo, prav tako kakor pravo letalo, ko se spušča na letališče.

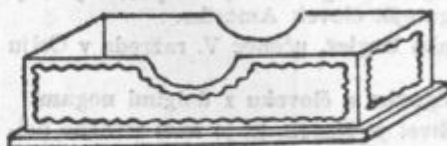
Škatla za zobotrebce

Za zobotrebce lahko napravite lično škatlico, s katero boste mamici prav ustregli.

Na karton si narišite plašč, kakor ga kaže slika 1, in ga nato izrežite. Na notranji strani ga oblepite s čistim be-

Sl. 1.

Sl. 2.

lim papirjem. Potem zlepite škatlico. Za podstavek izrežite pravokoten kos debele lepenke, ki naj bo nekoliko večji od dna škatlice. Na ta kos lepenke prilepite škatlico.

Zunanje ploskve škatlice oblepite s pisanim papirjem v raznih vzorcih.

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 10 zlogov: ap-dar-ka-ju-ko-li-no-rak-ru-zun 5 besed pomena: 1. razdalja pri hoji od pete do pete, 2. delavec, 3. gradbeni material, 4. hinavec, 5. del obeda.

Začetne črke od zgoraj navzdol dajo dostojanstvenika, končne črke od zgoraj navzdol pa znak njegovega dostojanstva.

Kvadrat IV.

1	2	3	4
			L
2			E
3			T
4			O
L	E	T	O

1. kos pohištva, 2. del vratu, 3. plast pod slikarjijo na steni, 4. —.

Rešitev kvadrata III.

1. volk, 2. oder, 3. leto, 4. kroj.

Rešitev konjčka:

Ena garjeva ovca pokvari vso čredo